Jij en je Volk

Nederlandse vertaling van het in
1938 verschenen Du und dein Volk

Du und Dein Volk

Inleiding	4
Jouw jeugd	5
Jouw voorouders	7
Jouw sibbe	10
Je huwelijk en jouw kinderen	12
Rassenvermenging en erfelijkheid	15
Je familie	18
Je volk	20
Volk en staat	22
Het joodse vraagstuk	24
Het voorkomen van genetisch ziek nageslacht	26
Het grote belang van het geboortecijfer	28
Landbouw en verstedelijking	30
Het Duitse volk op weg naar een etnisch rijk	32
De nieuwe ordening van Europa en de wereld	35
Bloed verbindt bloed	37
Voorwaarts	38
Vooroudertabel (Ahnentabel)	39

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Herausgegeben von der Reichsleitung der NSDAP., Hauptamt für Erzieher (NSLB.)
Verlag: Deutscher Volksverlag G. m. b. H., München 15 / Verfasser: Kurt Schrey, Köln

Alle Rechte vorbehalten, im besonderen Film, Rundfunk und Aufführungen
Printed in Germany. Copyright by Deutscher Volksverlag, München

Druck: Fritz Otto Münchmeyer, München
Umschlagtitel von Hasso Freischlad, München / Schlußbild von Karl Andersen / Führerbild: Foto H. Hoffmann, Mutterbild: Jutta Selle, Berlin / Schmuckbuchstaben von H. Rilke, Düsseldorf

Die in diese Auflage neu aufgenommenen Verse heutiger Dichter stammen aus dem im gleichen Verlag erschienenen, von Herbert Böhme herausgegebenen Dietrich-Eckart-Band: „Gedichte des Volkes“.

Duitse jongens en meisjes!

Wij nationaalsocialisten voerden onze strijd voor het Duitse volk en zijn toekomst. De toekomst van het volk ligt bij zijn kinderen — dat zijn jullie. We dachten aan jullie terwijl we vochten, terwijl we ons leven en gezondheid riskeerden en alles op het spel zetten om de overwinning van de hakenkruisvlag te bewerkstelligen. Jullie zal bespaard blijven wat het Duitse volk vóór 1933 moest doorstaan.

De tijd van nood voor het vaderland is voorbij. De machines draaien weer, de schoorstenen roken. Er is werk en voedsel. De mensen zijn weer gelukkig en hebben nieuw geloof gevonden. Iedereen werkt in dezelfde richting. Het volk vormt een grote gemeenschap, miljoenvoudig verbonden door gemeenschappelijk bloed, en kijkt vol vertrouwen naar de toekomst.

Jullie zijn ons jonge detachement. Jullie zullen de stormvlaggen van ons overnemen en ze naar een gelukkigere toekomst dragen.

De schooldeuren sluiten achter jullie. Ze heeft jullie goed voorbereid. Wees blij dat de huidige tijd prestatie en ijver van jullie vraagt. Wij Duitsers zullen ons door geen ander volk ter wereld laten overtreffen. Sluit je aan bij de rangen van de creatieve Duitsers, bouw het nieuwe Rijk, en wees trouw tot de laatste ademtocht.

Heil Hitler!

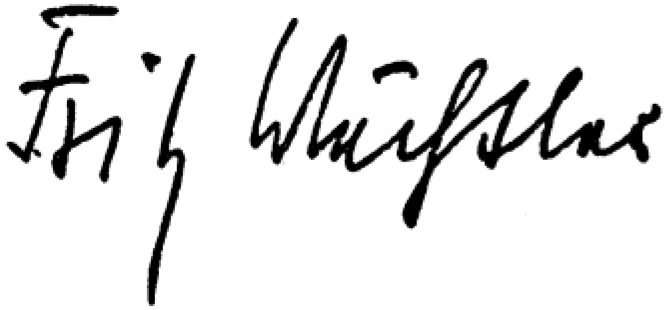

Gauleiter der Bayerischen Ostmark,
Reichswalter des NSLB.

Inleiding

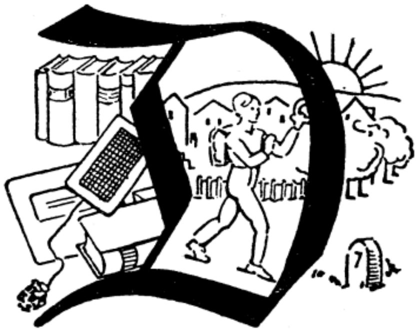

e school heb je verlaten. Je kijkt vooruit naar de toekomst, naar het leven. Terwijl je weggaat, kijken je leraren je na, en hun beste wensen vergezellen je.

De school heeft geprobeerd je voor te bereiden op de strijd van het leven. Vaak vond je dat er te veel druk op je werd uitgeoefend, en dat de methoden soms onrechtvaardig leken. Dat is niet erg, want het leven is veel zwaarder en minder vergevingsgezind.

Pas in de strijd van het leven zul je ontdekken wat je aan je opleiding te danken hebt. Sommige zaadjes die zijn geplant, zullen langzaam ontkiemen; sommige dingen die je hebt geleerd, zullen pas jaren later echt duidelijk worden.

Mensen ontdekken hun belangrijkste taken en doelen pas wanneer het leven hen voor een keuze stelt. Het doel van dit boek is om je te helpen je voor te bereiden op zo'n moment van besluitvorming.

Jouw jeugd

De zeilen van het schip vullen zich,
De wind waait!
Het anker wordt gelicht,
De stuurman zet koers,
Het schip vliegt over de zeeën.
— Friedrich Hebbel

Vader! Jij droeg de vlag in de oorlog.
Vader! Laat mij die naar de overwinning dragen.
— Kurt von Rönne

uitse dichters hebben het levenspad altijd vergeleken met een reis over zee, want de zee staat voor avontuur, en een jeugd zonder avontuur is ondenkbaar.
Om het leven meester te worden, moet men beginnen met moed en de wil tot avontuur. De generatie waar jij, Duitse jongen, en jij, Duits meisje, toe behoort, heeft meer mogelijkheden dan enige eerdere generatie om de opwinding van onbevreesde gevechten te ervaren.

Jullie vaders toonden ongeëvenaard heldendom door weerstand te bieden aan de aanvallen van een wereld vol vijanden. Jullie moeders deden mannenwerk achter de ploeg en bij de machines, doorstonden ontberingen zonder klagen en overwonnen de nood.

Overweldigd door superieure krachten, verzwakt door honger, verraden door landgenoten en buitenlanders, stortte het oude Duitsland in. Lange jaren van politieke, culturele en economische ellende volgden.

Maar toen verhief een krachtige strijdlust opnieuw de vlag. Adolf Hitler gaf het nieuwe Rijk de rode vlag met het eeuwenoude symbool van de hakenkruis als teken van Duitsland's erfenis, als symbool van de Duitse wil tot overwinning en als fundament van Duitsland's toekomst.

De Führer smeedde het volk tot een sterke gemeenschap. Jaren van vreedzaam werk genazen de oude wonden en creëerden het Groot-Germaanse Rijk, dat alle mensen van Duits bloed een thuis biedt.

Dat wekte de afgunst van Engeland. Het brak de vrede om de etnische heropleving van Duitsland te hinderen. Maar het Duitse volk, man en vrouw, jongen en meisje, ging de strijd vastberaden aan, bereid tot nieuwe offers, vastbesloten om de overwinning te behalen.

Vandaag moet Duitsland mannelijker, harder en gedisciplineerder zijn dan ooit tevoren. Wanneer jij, Duitse jeugd, je bij de rangen voegt, zing je over Vikingreizen en heldhaftige gevechten, omdat je weet dat strijd en moedige daden opnieuw het motto van de Duitser moeten zijn.

Zoals de Führer zei: *“In onze ogen moet de Duitse jeugd van de toekomst lang en slank zijn, snel als een windhond, taai als leer en zo hard als Krupp-staal*.” En hij voegde eraan toe: “*De tijd zal komen dat de Duitse jeugd een prachtig, gezond, stralend gezicht toont: gezond, open, oprecht, moedig en vredelievend.”*

Uit nieuwe daden groeit de nieuwe jeugd en een nieuwe wereld.
Je moet weten dat elke Duitser een harde, opofferende tijd tegemoet gaat. En je moet daar blijmoedig 'ja' tegen zeggen.

“*Word volwassen en blijf puur!*” Deze woorden van de dichter Walter Flex, die op 16 oktober 1917 voor Duitsland viel op het eiland Ösel, moeten vandaag de dag het motto zijn van elke Duitse jongen en elk Duits meisje.

Een hoogstaande jongeling kan zijn puurheid verliezen in het leven. Hij gelooft volwassen te zijn, klaar om elk paard te berijden, alles in het leven aan te kunnen, inclusief het leven in een grote stad. Hij maakt een fatale vergissing en verliest zijn puurheid zonder haar te winnen. Alleen hij is volwassen die een zekere afstand bewaart tot dingen en mensen, en alles ver van zijn ziel houdt dat vreemd is aan zijn aard, dat zijn puurheid bedreigt.

Je moet je lichaam gezond en sterk houden, je ziel puur en oprecht. Je moet je geest fris en helder houden, en je wil alert en gereed. Maar het gaat om veel meer dan alleen je eigen persoonlijkheid. Het betreft jouw volk! Daarom wordt er van je verlangd om niet voor jezelf te vechten, maar:

Dat je met al je kracht een heilige strijd voert voor de gezondheid, puurheid, helderheid en paraatheid van je volk!

Dit is jouw roeping, Duitse jeugd van vandaag. Het is een eer om te werken aan een hoog doel.

“De grootste taak in de wereldgeschiedenis ligt voor ons. Wij staan op het keerpunt van de tijden.”

Jouw voorouders

Wij komen uit ver vervlogen tijden.
De pijn van generaties stroomt door ons heen.
Lucht ingeademd door generaties,
Het verdriet dat hen vulde, wordt onze kracht.
— Gerhard Schumann

errinner je altijd, dat achter elk persoon een lange lijn van generaties staat. Je vader gaf je de helft van je fysieke, spirituele en intellectuele eigenschappen, je moeder de andere helft. Maar je vader belichaamde de erfenis van zijn twee ouders, en je moeder die van de hare. Je ziet dat het aantal voorouders per generatie verdubbelt. Tien generaties terug zijn dat al 1024 mensen.

Aangezien het gemiddelde leeftijdsverschil tussen ouders en kinderen 30 jaar is, kun je berekenen dat je de erfenis draagt van 1024 mensen die 300 jaar geleden leefden. Deze 512 mannen en 512 vrouwen gaven hun erfenis door aan 512 kinderen, 256 kleinkinderen, en zo verder, tot aan jouw twee ouders. Al deze mensen, door wie het bloed van die 1024 mensen stroomde om jouw ouders te creëren, zijn ook jouw voorouders. Het aantal voorouders van het jaar 1640 tot nu is dus 2046. Maar elke persoon die in 1640 leefde, had evenveel voorouders. Als je niet 300 jaar teruggaat maar 600 jaar, naar het jaar 1340, moet je 1025 vermenigvuldigen met 2046, wat 2.097.150 is.

Dit aantal klopt, maar het is belangrijk om te beseffen dat het niet allemaal verschillende individuen zijn. In elke stamboom komt het voor dat een man trouwt met een vrouw aan wie hij in de verte verwant is, bijvoorbeeld door een gezamenlijke overgrootvader. Deze man en vrouw, evenals hun kind, delen dezelfde voorouders vanaf de overgrootvader. Dit wordt ‘daling van het aantal voorouders’ genoemd, omdat het aantal voorouders hierdoor aanzienlijk afneemt. Dit betekent geen verlies van genetisch materiaal, maar eerder een verdubbeling van dezelfde of vergelijkbare genen, wat gunstig of ongunstig kan zijn.

Ondanks het verminderde aantal voorouders, is hun aantal nog steeds in de miljoenen. Nu begrijp je wat de dichter C.S. Meyer bedoelde:

“*Wij doden, wij doden zijn een veel grotere legermacht*
Dan die op het land, dan die op zee!...
En al onze liefdes, haat en strijd
Stromen nog door in de sterfelijke aderen.”

Jij bent niet toevallig in deze wereld, maar eerder het resultaat van miljoenen mensen, een wezen van wie het bloed uit duizenden bronnen stroomt. Als je hierover nadenkt, krijgen de gebeurtenissen uit de Duitse geschiedenis voor jou een geheel nieuwe betekenis. Was niet een van je voorouders een

lijfeigene tijdens de Dertigjarige Oorlog, een van die onderdrukte boeren die vochten voor hun rechten in de boerenoorlogen, een van de vrome helden die werden vervolgd om hun geloof, een van de ridders die met de Grote Keizer de Alpen overstaken? De beelden en de geschiedenis groeien des te meer naarmate je er langer over nadenkt. Anders gezegd:

De geschiedenis van je volk is jouw geschiedenis.

Je voelt de eer die je aan je voorouders verschuldigd bent. Nu begrijp je de heilige schat van je eigen leven, je eigen lichaam, je eigen ziel.

Maak een genealogische stamboom (zoals die achter in dit boekje!) en schrijf alles op wat je kunt leren over je ouders, grootouders, overgrootouders en verder. Je zult onmiddellijk de betekenis hiervan voor je eigen leven zien. Als je stamboom een bepaald talent of waardevolle eigenschap aantoont, kijk dan of jij het ook hebt, en help het te ontwikkelen.

"*Maak wat je van je vaderen hebt geërfd tot het jouwe*." Alleen door inspanning wordt een vermogen een deugd, een gave, een vaardigheid.

Als je onder ongunstige omstandigheden bent opgegroeid, geef dan niet op. Lees de biografieën van grote mannen en je zult zien dat waardevolle erfenissen ontberingen en armoede overwinnen wanneer een sterke wil hen toestaat zich te ontwikkelen.

De dichter Friedrich Hebbel was de zoon van een verarmde metselaar, een man die, verbitterd door de armoede in zijn leven, zijn kinderen verbood te lachen. Maar de jonge Friedrich had een niet te stuiten drang om vooruit te komen. De jongen overwon alle obstakels in zijn omgeving, ging het leven met ijzeren vastberadenheid tegemoet, en werd later de schepper van grote poëzie, en bleef tot het einde een strijder.

Jouw erfenis is sterker dan je omgeving. Maar wat uiteindelijk doorslaggevend is, is jouw wil.
Jouw wil is je meest waardevolle bezit. Niet alleen goede genen zijn van je vele voorouders naar jou gekomen. Kijk het noodlot in de ogen en besef dat ook!

Word je bewust van de slechte eigenschappen, de slechte verlangens die in jou sluimeren. Kijk niet alleen naar de deugden van je voorouders, maar ook naar hun zwakheden. Als je de slechte eigenschappen van je voorouders begrijpt, zul je beter weten hoe je je wil kunt inzetten.
Je eerbied voor je voorouders zal er niet onder lijden. Je bent niet verantwoordelijk voor wat je hebt geërfd. Je bent echter wel verantwoordelijk voor wat je doet met die eigenschappen.

Wat waar is voor slechte eigenschappen en karakterzwakheden, geldt evenzeer voor de zwakheden van het lichaam en voor lichamelijke ziekten. Verzuim niet om uit te zoeken welke ziekten je voorouders hadden en wat de oorzaken van hun dood waren. Het kan zijn dat bepaalde ziekten veel voorkomen in je familie. Dan kun je ertegen waken door goed voor je lichaam te zorgen, en je lichaam te versterken en te verharden door verstandige oefeningen.

Vergeet nooit dat je niet mag opgeven — want om te herhalen — je wil is je meest waardevolle bezit.

Zij zijn ons voorgegaan
Maar wij, bloed van hun bloed,
Willen trouw blijven aan onze erfenis
Tot ons stof rust met het hunne.
— Georg Flinke

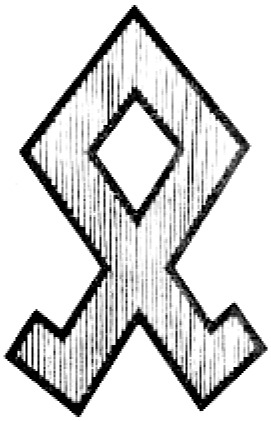

Jouw sibbe

Wij zijn allen slechts broeders en zusters,
Vandaag en morgen en gisteren,
In jou, Duitsland!
— Curt Reinhard Dietz

Wanneer je je stamboom onderzoekt, zul je al snel ontdekken dat je familieleden — je neven, ooms en tantes — zeer geïnteresseerd zijn in de resultaten van je onderzoek. Dat is begrijpelijk, aangezien je oom en tante dezelfde ouders delen met je vader of moeder, en je neven en nichten een stel van jouw grootouders delen.

Nu zie je niet alleen een steeds bredere keten van voorouders achter je, maar ook een breed netwerk van verwanten om je heen — jouw verwantschap. Ouders en kinderen vormen een gezin. Tot je verwanten behoren de broers en zussen van je ouders, hun voorouders en hun kinderen.

Zelfs voordat de wetten van overerving bekend waren, onderzochten veel families hun verwanten, omdat ze aanvoelden dat familieleden bepaalde eigenschappen en neigingen delen. Leden van dezelfde verwantschap herkennen vaak hun relatie — hoe ver die ook mag zijn — door een bepaalde eigenschap (denk aan de Habsburgse kin!) of een gemeenschappelijk talent (zoals bij de familie Bach!).

Kennis van je verwanten geeft je informatie die niet altijd uit je stamboom naar voren komt. Je grootvader kan een eigenschap hebben gehad die je vader niet heeft geërfd, maar die wel is doorgegeven aan andere kinderen, bijvoorbeeld je oom. Je vader kan deze eigenschap nog steeds hebben gedragen en aan jou hebben doorgegeven. Het is goed mogelijk dat je, met betrekking tot dit talent of deze karakterzwakte, meer op je oom lijkt dan op je vader.

De gemeenschap van verwanten kan een enorme schat aan principes bieden. Je kunt de morele grondslagen begrijpen die een individu vormen.

Voor onze Germaanse en oude Duitse voorouders was de betekenis van de gemeenschap van verwanten vanzelfsprekend. Dat blijkt uit de heldensagen, uit Noord-Duitse boerengezegden, uit de economische structuren van onze boerengeschiedenis en uit hun juridische documenten.

Zolang een familie land bezat dat kon worden doorgegeven, en zolang de familie het recht van erfopvolging had, hield men aantekeningen bij van voorouders, echtgenoten en kinderen. Zolang mensen geworteld waren in de grond die hun familie generaties lang had bezeten, waakten ze over het bloed dat hun familie binnenkwam.

Een familiewapen diende als symbool van een familie. Boeren hadden vaak een huismerk, dat je vandaag de dag nog kunt zien, uitgehouwen in de deurposten van huizen in Nedersaksen. De burgerij had in de middeleeuwen ook familiewapens.

De adel hield het idee van verwantschap het langst vast, zelfs toen ze de diepere betekenis van bloed en bodem waren kwijtgeraakt. Sommige vooraanstaande adellijke families behielden echter dit ware gevoel van adel. Een lid van een dergelijke adellijke familie is bij jou bekend: Paul von Hindenburg.

Het idee van verwantschap vindt de sterkste steun in het nieuwe Duitsland. Het Rijksministerie van Binnenlandse Zaken heeft "Het Rijksbureau voor Verwantschapsonderzoek" opgericht, dat zich inzet voor de zorg voor families en het onderzoek naar verwantschap. Er wordt ook overwogen om familiewapens opnieuw in te voeren om symbolen van verwantschap te herstellen en trots op het bloed te bevorderen.

De relaties tussen leden van een verwantschapsgroep worden weergegeven in een verwantschaps- of vooroudertabel (vroeger een stamboom genoemd). Je begint met de vroegst bekende persoon die de naam van de verwantschapsgroep droeg, en voegt zijn kinderen en aangetrouwde familieleden toe, samen met kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Op die manier wordt het je duidelijk hoe rijk en gevarieerd je verwantschapsgroep is, en hoe deze zich verhoudt tot andere verwantschapsgroepen in je thuisgebied, ja zelfs in je Duitse vaderland. In zijn boek *Ahnenbüchlein* schrijft Ludwig Finckh: "*Ik ben een Schwab door mijn vader en moeder, zonder ook maar een druppel vreemd bloed te vinden. Het is voor mij gemakkelijk, wanneer ik een andere Schwab ontmoet die zijn afkomst kent, om binnen drie minuten te zien hoe we verwant zijn*." En als je in je onderzoek ontdekt dat jouw verwantschapsgroep verwant is aan andere Duitse groepen, zul je het complexe netwerk van verwantschapsgroepen begrijpen dat samen datgene vormt wat we ons "volk" noemen.

Als je jouw volk op deze manier gaat zien, als een enorm gecompliceerd maar toch verenigd netwerk van miljoenen die door bloed met elkaar verbonden zijn, zul je jezelf nooit meer als een geïsoleerd individu kunnen beschouwen.

Je bent een lid van je volk. Dat betekent dat wat er met je volk gebeurt, ook met jou gebeurt. En wat er met jou gebeurt, gebeurt met je volk!

"Leef je leven niet alsof het alleen van jou is,
Want je bent deel van je volk en je vaderland!"

Je huwelijk en jouw kinderen

Jullie zijn het zaad van een nieuwe wereld.
— Ludwig Uhland

Luister, mijn kind! Diep in je hart
Hoor je vaders stem:
"Wij en ons leven vergaan;
Maar de keten van het leven gaat door!"
— Julius Bansmer

De eigenschappen die je van je voorouders hebt geërfd en die in jou sluimeren, evenals de mogelijkheden die je omgeving je biedt, vormen de grondstoffen waarmee je je leven opbouwt. Zet je volledig in om ervoor te zorgen dat je slaagt. De ongelukkigste mensen zijn degenen die hun leven verspillen of misbruiken door hun eigen falen. Staal je lichaam door fysieke militaire oefeningen, scherpen je geest door nuttige bezigheden en bevorder je geestelijk leven door morele zuiverheid. "Word wat je geroepen bent te worden."

Pas wanneer je zo je leven hebt opgebouwd, ben je waardig om een gezin te stichten en het "zaad van een nieuwe wereld" te worden.

Maar geloof niet dat je nu genoeg hebt gedaan, en dat je kinderen zullen erven wat je hebt bereikt en verworven. Mensen kunnen overwinnen, zuiveren of versterken wat ze hebben bereikt of ontvangen van hun omgeving; zulke dingen zijn echter niet erfelijk.

Jouw "genotype," dat wil zeggen alles wat je aan je kinderen kunt doorgeven, zit al in jou vanaf het begin van je leven. Het wordt bewaard in speciale cellen, die gescheiden zijn van je andere lichaamscellen, je fenotype; ze worden niet sterker naarmate je lichaam groeit en veranderen niet zoals je lichaam verandert. Je kunt ze niet verbeteren; hooguit kun je ze verzwakken of ziek maken door gifstoffen die je in je lichaam opneemt (zoals alcohol).

Het leven van genetisch materiaal is een koninkrijk op zich, bijna onafhankelijk van gebeurtenissen in het leven van een individu. De genetische stroom is als ondergrondse wortels. Wanneer twee van zulke wortels elkaar ontmoeten en verenigen, ontwikkelt zich een mens zoals een plant die door de grond breekt. De zon glimlacht naar hem, de regen valt, hij wordt door stormen bewogen, verwelkt en kwijnt weg, en sterft uiteindelijk een menselijke dood. Maar de genetische stroom vloeit voort, diep en breed, lang nadat de zon, regen en stormen van het individuele leven voorbij zijn.

Als je dit begrijpt, moet je eerbied voelen voor deze onveranderlijke bron van schepping die je in je draagt. En je moet je diep bewust zijn van de verantwoordelijkheid die je draagt als drager van deze bron.

Want van jou hangt af of de genetische stroom voortgaat of voor altijd met jou sterft. Als je het leven verlaat zonder kinderen na te laten, stopt de genetische stroom, de keten breekt; je doodt het genetische materiaal in jou, dat afkomstig is van duizenden van je voorouders die jou hebben toevertrouwd het door te geven aan toekomstige generaties. De verwantschap sterft: dat is de echte dood!

Dit is de zwaarste morele verantwoordelijkheid die een mens draagt. In zijn sobere gedicht "*Aan een Jongeling*" waarschuwt Hebbel: "*Kijk naar de grond / naar het leven dat stilletjes groeit, / bestudeer of het gezond is / en de hoogte kan bereiken!*" Iemand die zo sprak, moet de kracht van erfelijkheid hebben gevoeld, zonder de wetten zelf te kennen, maar wel te begrijpen hoe ze werken.

Vandaag de dag heeft de wetenschap door onvermoeibaar onderzoek de onweerlegbare principes van de genetica ontdekt. We handelen zonder geweten als we ze negeren.

Geen enkele wetenschapper beweert de diepste geheimen van het leven te hebben geleerd door de wetten van de genetica te ontdekken. Mysterie en respect blijven bestaan. Maar de scheppende god die de wetten van het leven heeft vastgesteld, eist dat we ze gehoorzamen.

Onze kennis van de erfelijkheidswetten toont ons ook dat er genetische stromen zijn die ongewenst zijn, omdat ze mensen voortbrengen die ongelukkig zullen zijn en alleen maar ongeluk en ellende veroorzaken.

Om dit te begrijpen, moet je enkele van de fundamentele genetische wetten begrijpen. De Duitse Augustijner abt Gregor Mendel van Brünn ontdekte de belangrijkste van deze wetten in 1865 door het bestuderen van planten. Zijn werk werd in 1900 herontdekt, getest en juist bevonden. Tegelijkertijd kwamen anderen op een andere manier door anatomisch onderzoek tot dezelfde conclusie.

Het werd ontdekt dat:

Voor elke geërfde eigenschap (of deze nu mentaal of fysiek is) heeft een persoon twee genen, één van de vader en één van de moeder. Als deze persoon op zijn beurt de vader (of moeder) wordt van een nieuw leven, geeft hij slechts één van zijn genen door in zijn zaad of haar eicel aan het kind, zodat het kind ook één gen van de vader en één van de moeder ontvangt.

De twee ouderlijke genen kunnen identiek zijn, in welk geval het kind twee van dezelfde genen voor de eigenschap heeft. Ze kunnen ook verschillen, in welk geval het kind twee verschillende genen heeft. In dat geval zijn er twee mogelijkheden:

1. Het resultaat kan een mengsel zijn van de twee genen (bij sommige planten bijvoorbeeld kunnen bloemen roze zijn als ze rode en witte genen dragen).

2. Er is geen zichtbare menging, maar één gen bepaalt het uiterlijk. Het "bedekt" het andere, zonder dat het andere gen echter wordt uitgeschakeld. Dat is bijvoorbeeld het geval bij de kleur van menselijke ogen. Het bruine gen domineert altijd het blauwe gen, maar kinderen kunnen zowel het bruine als het blauwe gen erven. Zo kunnen twee bruinogige wezens, die elk het blauwogige gen dragen, een blauwogig kind krijgen als beide tijdens de bevruchting het blauwogige gen bijdragen.

Dit betekent: je kunt het genetische materiaal van een persoon niet bepalen aan de hand van zijn uiterlijk. Om de waarde van zijn genetisch materiaal te kennen, moet je zijn ouders, zijn broers en zussen, de broers en zussen van zijn ouders kennen, kortom, zijn verwanten.

Recessieve genen kunnen over generaties worden doorgegeven zonder tot uiting te komen. Bruinogige voorouders die het blauwogige gen dragen, kunnen onverwacht blauwogige kinderen krijgen als de partner tijdens de bevruchting een nieuw blauwogig gen bijdraagt.

De betekenis van deze wet wordt direct duidelijk als je weet dat een reeks ziekten, waaronder ernstige zoals doofheid, worden veroorzaakt door recessieve genen. Vervang het blauwogige gen door doofheid in het bovenstaande voorbeeld en je zult zien:

Twee gezonde ouders die goed kunnen horen en spreken, kunnen een doof kind krijgen als beiden het recessieve gen voor doofheid dragen. Aangezien ze uiterlijk gezond waren, wist niemand dat hun genen ziek waren, wat betekent: genetisch ziek.

Dit maakt duidelijk waarom dergelijke recessief overgeërfde ziekten een groot gevaar vormen wanneer bloedverwanten met elkaar trouwen. Als een verwantschapsgroep zo'n gen draagt, is de kans groot dat twee neven en nichten het gen beide dragen en — als ze trouwen — het gen doorgeven aan hun kinderen. Dan komt de eigenschap tot uiting in het kind: het kind is ziek.

De lijst van ziekten die kunnen worden overgeërfd door dominante genen is ook zeer groot. Deze verbergen zich niet in de genen, maar komen tot uiting, en kunnen dus worden geëlimineerd door verantwoordelijke mensen die geen kinderen krijgen.

Rassenvermenging en erfelijkheid

Je moet vermijden wat niet van jou is;
Wat je ziek maakt, moet je niet doen.
— Goethe

an alle kwesties is een van de belangrijkste de kwestie van rassenvermenging. Dit is van groot belang voor individuen en kan onder bepaalde omstandigheden zelfs bepalend zijn voor het lot van hele volkeren. Hier zullen we alleen de effecten van rassenvermenging op het genetisch materiaal van het individu bespreken.

Wat is ras? F.K. Günther, een pionier in de Duitse rassenwetenschap, definieert ras als volgt: "Een ras is een groep mensen die fysieke en geestelijke eigenschappen deelt, welke hen onderscheiden van andere menselijke groepen, en die deze kenmerken steeds opnieuw doorgeven."

Er zijn rassen die zulke gemeenschappelijke eigenschappen delen, dat wanneer zij zich onderling voortplanten, er een relatief uniform type ontstaat. Dit geldt voor de rassen die het Duitse volk vormen, met name het Noordse en het Falische ras, maar ook het Oostelijke, het Dinarische, het Westelijke en het Oost-Baltische ras.

Het Noordse ras neemt hierbij een bijzondere plaats in, omdat het ongeveer 50% van het Duitse volk vormt, een feit dat we alleen maar kunnen toejuichen gezien wat we weten over zijn groei en culturele prestaties.

Het vermengen van het Duitse volk met leden van een verre rassenfamilie leidt echter tot ongezonde resultaten. Het vermengen bijvoorbeeld met zwarten, met Aziaten, en met joden moet worden vermeden.

Elke gezonde persoon met natuurlijke gevoeligheid verwerpt dergelijke rassenvermenging. Helaas zijn er ook onder ons volk mensen die hun natuurlijke gevoeligheid hebben verloren. Alles moet in het werk worden gesteld om bij deze mensen het natuurlijke bewustzijn van ras weer te herstellen.

Denk aan de "Zwarte Schande" aan de Rijn (Frankrijk bezette het Rijngebied met oa. negersoldaten)! Duitse vrouwen en meisjes waren vaak het slachtoffer van de gewelddadige lusten van deze bezettingssoldaten en brachten vervolgens onnatuurlijke bastaarden ter wereld. Zulke wezens zijn niet alleen betreurenswaardig vanwege hun fysieke misvorming. Hun zielen lijden ook onder de mengeling van geestelijke kenmerken die niet bij elkaar passen, maar elkaar eerder tegenspreken.

Dit geldt ook voor Duits-joodse bastaarden. Hun Duitse bloed is vermengd met vreemd bloed, wat zich niet helder kan verenigen. Een innerlijke verscheurdheid is het trieste kenmerk van dergelijke gemengde wezens, en hun Duitse bloed gaat verloren voor het Duitse nationale lichaam.

De vermenging van Duits en vreemd bloed is rassenverontreiniging!

Als je dit gelezen hebt, zul je waarschijnlijk nerveus worden over de gevaren die hier worden gepresenteerd. Als je alle details van genetica die we hebben besproken hebt begrepen, kun je wellicht beginnen met het achterhalen van elk mogelijk detail over je familie. Als je het niet allemaal hebt begrepen — wat niet zo erg is — heb je in ieder geval begrepen dat je het huwelijk niet moet zien als een manier om je lusten te bevredigen, maar eerder als de bron van de toekomst, de oorsprong waaruit kinderen en kleinkinderen zullen voortvloeien.

Ook hier geldt: wanhoop niet! Je hoeft niet te verzinken in ernstige twijfels en donkere overpeinzingen. De staat, die je de gevaren van onbezonnen huwelijk duidelijk maakt, geeft je ook advies. De Wet ter Bescherming van de Erfelijke Gezondheid van het Duitse Volk (Erfgezondheidswet) van 18 oktober 1935, de Wet ter Voorkoming van Erfelijk Zieke Nakomelingen, en de Wet ter Bescherming van Duits Bloed en Duitse Eer bevatten duidelijke richtlijnen voor je gedrag, en door deze te volgen, weet je welke weg je moet inslaan in elk individueel geval! In de toekomst zal er in Duitsland geen huwelijk meer worden toegestaan zonder een medische verklaring van de huwelijkse geschiktheid van beide partijen.

Je moet echter niet je eigen verantwoordelijkheid negeren. Je moet beseffen dat de wetten die de staat heeft gemaakt voor de omvang en zuiverheid van het Duitse volk, ook dienen voor jouw geluk en dat van je kinderen en kleinkinderen. En mocht het noodzakelijk zijn dat je geen kinderen krijgt, dan kun je je de prachtige woorden van de Führer herinneren, die een verbetering van de mensheid verwacht vanwege deze wetten: "*een tijd waarin de een stilzwijgend afstand doet, de ander opgewekt opoffert en geeft!*"

Als je echter het bloed dat door jou stroomt kunt doorgeven aan je kinderen en kleinkinderen, draag je door jouw bloed bij aan de opbouw van je volk. Wees daarom trots en gelukkig en herken je plichten.

Je weet nu hoe je je partner moet kiezen en begrijpt de betekenis van de volgende principes van het Rijksbureau voor de Volksgezondheid:

1. Herinner je dat je een Duitser bent.
2. Trouw niet als je genetisch ongezond bent.
3. Houd je lichaam zuiver.
4. Houd je geest en ziel schoon.
5. Als Duitser, neem alleen een partner van hetzelfde of Noordse bloed.
6. Onderzoek bij het kiezen van een partner zijn of haar afkomst.
7. Gezondheid is de voorwaarde voor uiterlijke schoonheid.
8. Trouw alleen uit liefde.
9. Zoek geen speeltje, maar een metgezel voor het huwelijk.
10. Streef ernaar zoveel mogelijk kinderen te krijgen.

Wees gewaarschuwd voor een specifieke vergissing: mensen van absoluut zuiver bloed zijn zeldzaam onder ons. Als iemand perfect lijkt te passen in het beeld dat je hebt van een ras, betekent dat niet dat

hij of zij noodzakelijkerwijs alle geestelijke kenmerken bezit die bij het fysieke uiterlijk horen. Werk zorgvuldig door Günther’s "*Korte Rassenhandleiding voor het Duitse Volk*". Beoordeel iemand niet alleen op basis van uiterlijk.

Genoeg adviezen en waarschuwingen! Als je ze hebt begrepen, mag je erop vertrouwen dat je gevoel je in de juiste richting zal leiden. Je moet niet trouwen uit berekening, maar uit liefde!

Je familie

De vernietiging van de familie zou het einde betekenen van elk hoger niveau van menselijkheid.
— Adolf Hitler

Nog altijd zijn er mensen die bezwaar maken tegen de eisen van genetische maatregelen, ook al zien zij de geldigheid van de genetische wetten in. Zij zeggen: “*Als men de nadruk zo sterk legt op erfelijkheid, bestaat het gevaar dat mensen het leven te lichtzinnig zullen nemen, hun morele plichten zullen vermijden, niet zullen werken aan het versterken van hun persoonlijkheid of het verbeteren van hun omstandigheden*.” Zo’n angst is ongegrond. Onthoud dit: iemand die niet streeft naar moraliteit kan geen goede leider van een gezin zijn. Wie geen morele inspanning kent, heeft diepgewortelde spirituele tekortkomingen. Je weet dat spirituele kenmerken worden overgeërfd, net zoals fysieke eigenschappen. Maar er is een tweede factor.

Laten we aannemen dat iemand door morele strijd, door hard werken, met behulp van zijn goede eigenschappen en door het minimaliseren van zijn slechte eigenschappen, een punt in zijn leven bereikt waarop hij in staat is een gezin te stichten. Op basis van zijn genetische achtergrond en die van zijn partner, kan hij gezonde en productieve kinderen verwachten. Zo begint een fase van het leven met verhoogde verantwoordelijkheid voor de echtgenoot en echtgenote, voor vader en moeder.

De vader zorgt niet alleen voor de economische zekerheid van het gezin. De moeder zorgt niet alleen voor elk gezinslid in de engere zin — vaak zichzelf volledig opofferen — vooral voor haar kinderen. Meer nog, het gezin moet van binnenuit worden opgebouwd. Een gezin dat slechts een uiterlijke gemeenschap vertoont, waarbij het samenwonen en de maaltijden worden gedeeld, verdient de naam niet.

Het gezin moet een wieg, een thuis, een burcht zijn.

Een wieg! “*Wie in staat is kinderen te krijgen maar dat niet doet, heeft weinig waarde*” (M. Staemmler). Om een gezonde voortzetting van de familie te waarborgen, zijn minimaal vier kinderen noodzakelijk. De kinderen moeten door zowel vader als moeder worden opgevoed, en op dezelfde manier. M. Claudius zegt: “*Ik zie geen andere manier dan dit. Men moet zelf zijn wat men wil dat zijn kinderen worden.*”

Een thuis! Eenheid en vrolijkheid moeten in het thuis heersen zodat opgroeiende kinderen graag “thuis” zijn. Liefde moet door strikte discipline heen schijnen, zodat vertrouwen blijft bestaan en advies kan worden gevraagd en gegeven. Gezinsrituelen versterken het gemeenschapsgevoel, bevorderen creativiteit en artistiek gevoel. Humor moet ook aanwezig zijn. Lees de oude M. Claudius, die in zijn “*Brief aan Andre*” schrijft: “*Ik heb een kanon bemachtigd dat uitstekend werkt en veel lawaai maakt. Als je een verjaardag, doop of iets anders te vieren hebt, beste Andre, laat het me weten en ik zal het behandelen alsof het mijn eigen aangelegenheid is*.” Moederdag is een andere viering, die een dankbaar hart aan een moeder uitdrukt.

Een burcht! Dat betekent een plaats waar alle gezinsleden zich veilig voelen. Een burcht is geen paleis. Rijkdom en overvloed dragen helemaal niet bij aan het opbouwen van een gezinsburcht. Liever één persoon meer en één duur tapijt minder! Een burcht is ook bescherming tegen vuil en trivialiteiten van buitenaf. De gedachte aan het gezin, vooral aan de edele moeder, is de toets voor echtheid en moraliteit. Het moet een burcht zijn waarin elk gezinslid, vooral de kinderen, maar ook de moeder en vader, begrip en steun moeten vinden in hun nood en echte bescherming tegen vijanden van buitenaf.

Als je erin slaagt om later in je leven zo'n gezinsgemeenschap voor jezelf en je gezin op te bouwen, dien je niet alleen jezelf en je kinderen, maar ook je volk. Want uit zulke gezinnen komt een volk voort dat edel, moedig, groot en sterk is.

Je volk

"Jij bent niets. Je volk is alles!"
— Adolf Hitler

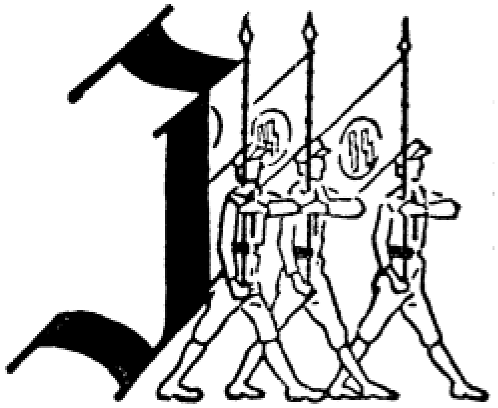

In een oorlog, wanneer de vrijheid en het leven van het volk in gevaar zijn, grijpt elke bekwame man naar zijn wapen, klaar om zijn eigen leven op te offeren voor zijn volk.

Nieuwe raciale en genetische ontdekkingen tonen aan dat het leven van een volk ook door andere zaken dan oorlog bedreigd kan worden. Vroeger dacht men dat een volk iets vanzelfsprekends was, iets constant, meer gelijkend aan het individu. Het was genoeg om deze entiteit te ontwikkelen, om haar te onderwijzen, haar intelligent en ijverig en gezond te maken. Deze entiteit zou zich in de loop van de decennia en eeuwen verder ontwikkelen naar steeds hogere niveaus van beschaving en perfectie. Men dacht dat de "prestaties" van de ene eeuw doorgegeven konden worden aan de volgende generatie. Men sprak van menselijke vooruitgang.

Steeds meer verstandige mensen realiseerden zich echter dat "menselijke vooruitgang" een twijfelachtige zaak is. Men realiseerde zich dat "culturen" verloren gingen omdat de volken die deze culturen creëerden en in stand hielden ten onder gingen. Men concludeerde dat volken dezelfde wetten volgen als individuen. Dit betekent dat ze groeien, een bloeiende jeugd hebben, een sterke volwassenheid doormaken, maar daarna verouderen en uiteindelijk moeten sterven. Men concludeerde dat de westerse cultuur niet ver van haar onvermijdelijke dood was; men sprak van "de ondergang van het Westen."

Het is waar dat culturen ten onder gaan omdat de volken die hen in stand houden oud worden en sterven, want culturen die niet meer door creatieve volken van nieuwe inhoud worden voorzien, zijn lege schalen. Het is ook waar dat het Duitse volk tekenen van ouderdom en achteruitgang vertoont.

Het is echter niet waar dat volken moeten sterven; het is niet waar dat ons Duitse volk moet wegzinken in de chaos van achteruitgang.

Waarom niet? Omdat een volk niet veroudert en sterft omdat andere volken verouderd en gestorven zijn, omdat zij uiterlijke overeenkomsten vertoonden.

Elk volk heeft zijn eigen levenswet binnenin. En deze wet zegt: een volk veroudert en sterft alleen wanneer de raciale waarde ervan voortdurend afneemt.

Een volk veroudert en sterft wanneer de genetisch zieke en raciaal inferieure elementen sneller groeien dan de genetisch gezonde en raciaal waardevolle elementen.

Zo kun je begrijpen dat niet alleen oorlog de levensduur van een volk bedreigt. Genetische en raciale achteruitgang is een dagelijkse, verborgen, sluipende gevaar. Het is dus gevaarlijker voor een volk dan zelfs de bloedigste oorlog.

Het nationaalsocialisme is vastbesloten om het sluipende gevaar van verzwakking en corruptie van het volk te elimineren. Sterker nog, het beschouwt deze taak als zo uitermate belangrijk dat Rudolf Heß tijdens de Reichspartijconferentie in 1933 zei: "*Het nationaalsocialisme is niets anders dan toegepaste raciale wetenschap*."

Jij bent bereid om gelukkig te sterven voor je volk in oorlog. Maar nu word je opgeroepen om te leven voor je volk. Je zult deze roep niet falen.

Wat moet je doen? Niet meer dan op het juiste moment doen wat je al uit dit boekje hebt geleerd. Alles wat je volk van je vraagt, is ook het beste voor jezelf, voor je kinderen en voor je verwanten.

En nog één ding wordt van je gevraagd: dat je deze nieuwe denkwijze — want het is nieuwe denkwijze! — voortdurend promoot bij iedereen die je kunt bereiken. Elk individu moet dit pad volgen als het volk zijn doel wil bereiken.

Volk en staat

Niemand kan werkelijk de Heer God dienen
die zijn eigen volk niet dient.
— Heinrich Anacker

Wanneer je je volk wilt dienen, moet je de hier besproken principes bevestigen en dienovereenkomstig handelen. Maar dat is niet genoeg. Je moet ook een duidelijke positie innemen ten opzichte van de staat die jouw volk heeft opgericht. De staat is het middel om de volkswil te realiseren. Het is het volk zichtbaar gemaakt.

Vroeger was er een diepe kloof tussen volk en staat. De staat van de systeemperiode (tijdens het interbellum) was niet gebaseerd op etnische principes. De grondwet was gebaseerd op de politieke doctrines van buitenlandse volken, met name Westerse democratieën, en was sterk beïnvloed door de joodse geest. Die Duitsers die het meest van het Duitse volk en zijn aard hielden, moesten deze staat het meest haten.

Adolf Hitler droeg de vlag in de strijd tegen een niet-etnische staat. Hij alleen erkende met briljante helderheid en precisie wat er op het spel stond. Adolf Hitler wilde de dictaten van het Verdrag van Versailles verscheuren, een enorme taak die toen onmogelijk leek. Hij wilde Duitsland weer groot en sterk maken. Velen geloofden dat dit een eeuw zou duren. Toch zag deze ene man een nog grotere taak voor zich. Hij zag dat het nodig was om de Duitse staat op een nieuwe basis op te bouwen.

Met briljant inzicht en ongekende vastberadenheid, met bovenmenselijk offer, loste hij deze drie enorme taken op. Versailles is dood, Duitsland is groot, en de etnische staat is gevestigd.

Er is geen kloof meer tussen staat en volk. Beide zijn één geworden. En wie het Duitse volk wil dienen, zoals jij doet, moet de nieuwe staat bevestigen.

De nieuwe staat is een leiderschapsstaat. Dat betekent dat de beslissingen van de staatsleiding niet door middel van een stemming van het volk of hun vertegenwoordigers worden genomen, maar door de leider van de staat, op eigen verantwoordelijkheid, na het luisteren naar zijn adviseurs. De persoon van de Führer heeft de onpersoonlijke leiding vervangen. Hij is slechts verantwoordelijk voor zijn daden tegenover de schepper en zijn eigen geweten, maar af en toe roept hij de kameraden van het volk op om te bevestigen dat zij nog steeds vertrouwen in hem hebben.

Een leiderschapsstaat betekent niet heerschappij. Een heerser heeft ondergeschikten, een leider heeft volgelingen. Adolf Hitler wil geen slaven regeren, maar hij wil dat burgers hem volgen vanuit overtuiging.

Deze vorm van leiderschapsstaat ontwikkelde zich uit de Grote Oorlog. Oorlog vereist totale gehoorzaamheid aan superieuren. Maar deze gehoorzaamheid komt voort uit de overtuiging dat de leider zijn leven riskeert voor zijn volgelingen. Dat was de relatie tussen leider en volgelingen tijdens de Wereldoorlog. Het heeft zich weer schitterend bewezen in deze oorlog tegen Engeland. Het mooiste woord hiervoor is kameraadschap.

De nieuwe staat wil dus een staat van kameraadschap zijn. Maar kameraadschap, in de diepste zin van het woord, is alleen mogelijk voor een gemeenschap van mensen met dezelfde achtergrond, aard en wil.

Daarom moet de nieuwe staat een etnische staat zijn.

Hij moet alle mensen die niet van Duits bloed zijn (joden) uitsluiten. Hij moet alle interne tegenstellingen elimineren of overwinnen die de doelen van de gemeenschap in gevaar kunnen brengen (kwesties van religieuze confessionele, klasse en stand). Hij moet de eenheid van het nationale lichaam absoluut waarborgen.

Misschien begrijp je nu waarom we vandaag de dag zo ijverig het leven en de gewoonten van onze Germaanse voorouders onderzoeken. Zij leefden in sterke verwantschapsgroepen. Ze behoorden allemaal tot hetzelfde ras en hielden zich aan dezelfde wet van leider en volgelingen. Hoewel we hun vormen van religie of kleding niet overnemen, kunnen zij ons voorbeelden zijn van etnische en heroïsche houdingen. De vormen van hun hoge cultuur mogen verouderd zijn, maar de wortels waaruit deze voortkwamen, moeten nieuw leven vinden in ons. Ze kunnen ons helpen bij het bouwen van een nieuwe etnische staat gebaseerd op gezworen gemeenschap, om een nieuwe natie te bouwen.

Het joodse vraagstuk

De joden zijn een raciale mengeling van nabij-Oosterse en Oosterse rassen. Het is vreemd aan de rassen die het Duitse volk vormen. Vermenging met hen heeft dezelfde impact op het Duitse volk als op het individuele Mischling [de Duitse term voor iemand van gemengde afkomst]. Het aantal mensen in Duitsland met joods bloed werd in 1935 geschat op twee miljoen. Het was daarom hoog tijd om verdere vermenging van mensen van Duits bloed met joden te voorkomen. Dit gebeurde door middel van "De Wet ter Bescherming van Duits Bloed en Duits Eer" van 15 september 1935.

Er was al een joods vraagstuk in het oude Rome vóór de tijd van Caesar, en de joden waren toen al (volgens de historicus Mommsen) het ferment van de wereldbourgeoisie en van nationale ontbinding. Het is algemeen bekend dat de joden van de Middeleeuwen tot op heden de adel als geldschieters dienden, maar nooit het burgerschap kregen. De bevolkingen van Europese staten hebben altijd een gezond besef gehad van de vreemde aard van de joden, en het zou eenvoudig zijn om een boek te vullen met uitspraken van de leidende mannen van elk eeuw om dit te bewijzen. Bernhard van Clairvaux, de vrome prediker van de Tweede Kruistocht, Geiler van Kaysersberg, de beroemde kathedraalprediker van Straatsburg (overleden 1510), en niet in de laatste plaats Maarten Luther, uitten hun sterke tegenstand tegen de claims van de joden, hun minachting voor lichamelijk werk en hun haat tegen alle niet-joden. Frederik de Grote beval de joden uit alle plattelandssteden te verwijderen, en Maria Theresia verklaarde hen de ergste plaag die een staat kon hebben vanwege hun verraad en woeker. Het verdriet dat hebzuchtige joden veroorzaakten voor Duitsers in die tijd wordt getoond in de film Jud Süß uit 1940. Toen Goethe religie besprak in zijn bespreking van zijn onderwijsprincipes (W. Meisters Wanderjahre, boek 3, hoofdstuk 11), schreef hij: "*Om deze reden dulden wij geen joden onder ons, want waarom zouden wij hen een aandeel geven in de hoogste cultuur, die hun afkomst en achtergrond afwijst?*" Fichte, en later Moltke, gebruiken bijna dezelfde woorden om de joden te verklaren als "*een staat binnen een staat*."

De dam die de volkeren hadden opgeworpen tegen deze staat binnen een staat begon te breken met de krankzinnige en fatale leer van gelijkheid die door de Franse Revolutie werd gepromoot. Na de emancipatie van de joden (1812 in Pruisen) verhuisde een steeds toenemende stroom joden naar Duitsland, wat na de Wereldoorlog onder een staat die etniciteit negeerde tot een onverdraaglijk niveau steeg.

Het gebeurde dat de joden niet langer een staat binnen een staat leken, maar de staat zelf.

Tussen 1910 en 1925 emigreerde gemiddeld 13 joden per dag uit Oost-Europa naar Duitsland. In 1925 was 10,75 procent van de zelfstandige kooplieden in Pruisen jood, 34,30 procent van de zelfstandige bankiers. In het culturele leven van Pruisen waren de cijfers: 17,9 procent van de artsen, 27 procent van de advocaten, 27 procent van de redacteuren, 7,5 procent van de acteurs, 14,8 procent van de tandartsen. In Berlijn waren de cijfers nog hoger, met een beangstigend totaal van 50 procent voor advocaten. In 1931 was 50,4 procent van de Duitse theaterdirecteurs jood. In sommige universitaire afdelingen was het cijfer 50 procent, in één geval 55 procent (statistieken van Schulz-Ferecks). En als men de situatie in Wenen vóór de terugkeer van Oostenrijk naar het Reich overweegt, is de situatie nog minder gunstig. Onder Schuschnigg was de Weense pers het centrum van een anti-Duitse geest. "*Het is*

vastgesteld dat van de 177 redacteuren geen minder dan 124 joden waren, en slechts 53 Ariërs."
(Reichsamtsleiter Sündermann)

Men moet zich herinneren dat vóór 1933 deze statistieken alleen religieuze joden omvatten, en dat degenen die de joodse religieuze groepen hadden verlaten niet waren opgenomen, om nog maar te zwijgen van de Mischlinge. Aangezien deze onder eerdere wetten het Duitse volk binnendrongen, is het gemakkelijk te zien dat de joodse Vraag alleen vanuit raciaal standpunt kon worden opgelost. De "Reichsbürgerschaftswet" van 15 september 1935 sluit joden en joodse Mischlinge uit van het Reichsbürgerschap en daarmee van het ambt van ambtenaar.

De twee wetten van 15 september 1935 (de Neurenberger wetten) zijn de eerste succesvolle en vastberaden stap — in twee duizend jaar — die is gezet om het joodse vraagstuk op te lossen.

Het voorkomen van genetisch ziek nageslacht

Waar de natuur zichzelf reguleert, worden de schepselen die niet kunnen concurreren met hun sterkere buren uit de levensstroom geëlimineerd. In de strijd om het bestaan worden dergelijke individuen vernietigd en planten zij zich niet voort. Dit wordt natuurlijke selectie genoemd. Dier- en plantenfokkers die bepaalde eigenschappen willen, elimineren systematisch die met ongewenste kenmerken en fokken op schepselen met de gewenste genen. Dit heet kunstmatige selectie.

Bij mensen heeft de volledige afwijzing van selectie geleid tot ongewenste en onverwachte resultaten. Een bijzonder duidelijk voorbeeld hiervan is de toename van genetisch zieke personen. In Duitsland waren er in 1930 ongeveer 150.000 mensen in psychiatrische inrichtingen en 70.000 criminelen in gevangenissen. Zij vormden echter slechts een klein deel van het werkelijke aantal gehandicapten. Hun totale aantal werd geschat op meer dan een half miljoen. Dit vereist enorme kosten voor de samenleving: 4 Reichsmark per dag voor een geesteszieke, 3,5 RM voor een crimineel, 5-6 RM voor een kreupele of dove persoon. Ter vergelijking: een ongeschoolde arbeider verdiende 2,50 RM per dag, een kantoormedewerker 3,50 RM, een lager overheidsambtenaar 4 RM (Reichsminister Dr. Frick gaf deze cijfers in 1933).

Vroeger mochten mensen met dergelijke handicaps, als ze niet in instellingen zaten, zich vrij voortplanten. Vooral in het geval van alcoholisten en geestelijk gehandicapten was het aantal kinderen vaak erg hoog. Een enkele alcoholistische vrouw, geboren in 1810, had in 1939 890 nakomelingen. De helft was geestelijk gehandicapt. 181 waren prostituees, 142 bedelaars, 76 ernstige criminelen, 7 moordenaars en 40 zaten in armenhuizen. Deze vrouw kostte de staat in totaal ongeveer 5 miljoen mark, een bedrag dat door gezonde en soms zeer waardevolle mensen moest worden opgebracht. Dit verhoogde de belastingen en verminderde de kansen voor anderen. Dit toont de wijsheid van Goethe's woorden: "*Reden wordt waanzin, barmhartigheid een plaag!*"

De "Wet ter voorkoming van genetisch zieke nakomelingen" van 14 juli 1933 probeert de ergste gevallen van dergelijke onnatuurlijke tegenselctie te verminderen door de mogelijkheid van sterilisatie bij ernstige en genetisch overerfbare ziekten. Zo zal het leger van geesteszieken, idioten en laagbegaafden, criminelen, gemeenschapsgevaarlijke personen en zwervers geleidelijk afnemen, wat meer ruimte en kansen biedt voor gezonde en hardwerkende mensen.

Menselijkheid wordt in deze gevallen niet genegeerd. Men laat de zieken niet alleen in leven, maar zorgt voor en beschermt hen. Sterilisatie is veilig en onschadelijk. Menselijkheid moet echter niet alleen worden getoond aan degenen die van minder waarde zijn, maar ook aan degenen die waardevol zijn. Als we degenen geloven die door serieus onderzoek de scheppers wil hebben proberen te begrijpen, is er geen twijfel over wat die wil is.

Het laatste wereldcongres van geleerden uit alle beschaafde naties toonde aan dat er wereldwijd snel begrip groeit voor het Duitse beleid op dit gebied.

(Je kunt belangrijk materiaal over deze kwesties vinden in de uitgaven van Reichsamtsleiter Dr. Groß in de reeks "Reichsbureau voor Volksgezondheid" en de publicaties van de "Reichsvereniging voor gezinnen met veel kinderen.")

Het grote belang van het geboortecijfer

Op het eerste gezicht zou men kunnen denken dat het niet veel uitmaakt of een bepaalde groep mensen meer of minder kinderen krijgt. Maar overweeg het volgende:

Als een bevolking bestaat uit twee gelijke groepen A en B, waarbij A regelmatig drie kinderen per persoon heeft en B vier, dan heeft A in de volgende generatie slechts 36 mensen, terwijl B er 64 heeft in een totale bevolking van 100. Na honderd jaar is de verhouding 30:70 en na 300 jaar is dat 3:97. Dat betekent dat groep A bijna is verdwenen uit de bevolking. Stel je voor dat groep A waardevolle mensen heeft en groep B mensen van mindere waarde!

Vandaag de dag is de daling van het geboortecijfer zo schrikbarend groot dat niet alleen de hoogst waardevolle genen van het volk in gevaar zijn, maar zelfs het voortbestaan van het volk zelf. In 1900 was het aantal geboorten 36 per 1.000 inwoners. In 1932 was dit nog maar 15! Een derde van het aantal dat nodig is om de bevolking in stand te houden, ontbrak. Een gevaarlijk gevolg van het dalende geboortecijfer is de verkeerde leeftijdsopbouw van het Duitse volk. Vergelijkt men de leeftijdsverdeling van een volk met een boom, dan is de onderste laag van de boom de laag van de kinderen (consumenten in economische termen). De middelste laag bestaat uit productieve volwassenen, die geleidelijk kleiner wordt tot de kruin van de boom is bereikt. Dit zijn de ouderen, die verzorgd moeten worden. Echter, de laag van de kinderen is nu veel te klein, terwijl het aantal ouderen te groot is. Dit betekent een steeds zwaardere last voor de productieve mensen, de belastingbetalers.

De maatregelen van het nationaalsocialisme (de Wet ter bevordering van het huwelijk van 1 juni 1933) hebben de weg vrijgemaakt om de leeftijdsbalans van de bevolking te verbeteren, en de jongste groep (kinderen tot zes jaar) is aanzienlijk toegenomen. Maar dit is slechts een begin. Het aantal schoolgaande kinderen (6-14 jaar) is sterk gedaald, terwijl de oudste groep (boven de 65) aanzienlijk is toegenomen.

Het aantal huwelijken en geboorten is gestegen. Het geboortecijfer steeg van 14,7 per 1.000 in 1933 naar 19 per 1.000 in 1936. Dat is zeker een geweldige prestatie, maar we hebben nog niet het niveau bereikt dat nodig is om de bevolking in stand te houden. Er zijn jaarlijks 200.000 meer kinderen nodig dan er nu worden geboren. Anders gezegd, het huidige geboortecijfer van 19 per 1.000 ligt 11 procent onder het benodigde geboortecijfer (statistieken van Ministerialdirektor Dr. Gütt).

Het geboortecijfer in Europa ligt aanzienlijk lager in het noorden en noordwesten dan in het zuiden, en vooral het oosten. In 1930 waren de cijfers (per duizend) als volgt:

- 15 - 18 in Engeland, Scandinavië, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland
- 18,1 - 22 in Frankrijk, Ierland, Schotland, Denemarken, Finland
- 22,1 - 28 in Nederland, Italië, het voormalige Tsjechoslowakije, Hongarije, Litouwen
- 28,1 en meer in Spanje, Portugal, de Balkan, Polen en Rusland.

Dit betekent een bevolkingsgroei in het oosten, en vermoedelijk bevolkingsdruk van het oosten naar het westen. Duitsland, als brug tussen oost en west, zal als eerste deze druk voelen. Hoe kan het zich verdedigen als het niet sterk en militair voorbereid is?

Een zwak volk lokt zijn landhongerige buren uit tot aanvallen. De kracht en militaire paraatheid van een volk zijn daarentegen garanties voor vrede. De Führer sprak hierover op de Partijdag van de Vrijheid (1935):

"*We mogen nooit vergeten dat alleen de sterken vriendschap verdienen, en alleen de sterken die krijgen. Ons doel is dus om onszelf sterk te maken*."

Landbouw en verstedelijking

De economie van een volk is afhankelijk van een zo groot mogelijk aantal stevig gewortelde en loyale burgers, die de staat geven wat het meest nodig is: mensen die gezond zijn van lichaam en geest.
— Hindenburg

Rijksminister Dr. Darré heeft in een uitgebreid boek bewezen dat boeren historisch gezien de levensbron zijn van het Noordse ras. Dit geldt ook vandaag voor het Duitse volk: boeren zijn de levensbron van het volk.

Neem een willekeurige grote groep stadsbewoners, bijvoorbeeld een schoolklas, en onderzoek waar de grootouders zijn geboren. Je zult verbaasd zijn over het hoge percentage mensen met een plattelandsafkomst. Boeren krijgen de kinderen die naar de steden trekken.

De plattelandsbevolking, en in het bijzonder degenen die de grond bewerken, zijn gebonden aan de wetten van de natuur. Wie aandelen bezit, kan zijn leven inrichten zoals hij wil, vandaag op de ene manier, morgen op een andere. Voor de boer volgt het leven de wetten van het bestaan. Hij heeft werkkrachten nodig en zorgt hiervoor door kinderen te krijgen, die sterk en gezond moeten zijn om hem te kunnen helpen. Meestal kan hij alleen zijn land doorgeven, en dat is alleen nuttig voor degene die het kan bewerken. Zo "fokken" boeren een "stevig gewortelde" en "loyale" generatie. Je kunt nu begrijpen waarom de uitdrukking "bloed en bodem" geen louter retorische uiting is, maar een levenswet onthult.

Geld en bodem zijn twee begrippen die verschillende werelden vertegenwoordigen. Het is onnatuurlijk dat een boerderij wordt opgesplitst (omdat men daarmee een levend iets uit elkaar scheurt). Het is even onnatuurlijk dat het verkocht wordt, zodat de opbrengst onder de nakomelingen kan worden verdeeld, en dat het wordt omgezet in geld. De industriële ontwikkelingen van de negentiende eeuw hebben deze natuurlijke kijk in brede kringen van de bevolking vernietigd, zelfs onder de plattelandsbevolking. Hier komt de "Erbhofwet" van 15 mei 1933 (de Boerderijwet) om de hoek kijken. Deze wet stelt dat een boerderij niet mag worden verkocht of opgesplitst zonder goedkeuring van de rechtbank, en dat het moet worden doorgegeven aan de erfgenaam van de boer, die alleen een burger van Duits of verwant bloed mag zijn. "*Alleen hij die thuis is met de bodem, mag deze doorgeven aan zijn erfgenamen*." (Otto Paust).

De sterke bevolkingsgroei die enkele decennia na 1870 aanhield, leidde tot een tekort aan grond. "Mensen zonder land" stroomden naar de steden en vonden werk in de vele fabrieken die als paddenstoelen uit de grond schoten. Deze "verstedelijking" had slechts ongunstige gevolgen in relatie tot de wetten van het leven. Sommigen verarmden in de nieuwe steden. De meesten, vooral de meest waardevolle mensen, verminderden hun aantal kinderen zodra zij economisch waren opgeklommen, waardoor hun waardevolle genen verloren gingen. Ook hier was er sprake van een betreurenswaardige negatieve selectie.

De wereldoorlog leidde tot een enorme transformatie in de wereldeconomie, en het is waarschijnlijk dat de industrieën van Europa nooit meer zoveel mensen zullen tewerkstellen als voorheen. Hierdoor leven er nu meer mensen in steden dan waarvoor werk beschikbaar is. Steden kunnen echter niet overleven zonder vers bloed. Het moet nog blijken of veel stedelingen geschikt zijn om zich opnieuw op het

platteland te vestigen. Het is absoluut noodzakelijk dat boeren hun aantal kinderen niet verminderen vanwege een gebrek aan grond. Er kan ruimte worden gecreëerd door reeds ontwikkelde gebieden te benutten en door moerassen en woeste gronden te ontginnen. Het vestigen van mensen op nieuw land is zwaar en vereist sterke, volhardende mensen. Het oostelijke deel van het Rijk is dunbevolkt. Het vestigen van mensen van Duits bloed in deze gebieden zal drie belangrijke doelen bereiken:

1. De landbouwonafhankelijkheid van ons volk (dat wil zeggen, Duitsland's onafhankelijkheid van buitenlandse voedselbronnen);
2. Het veiligstellen van de bron van etnisch leven;
3. Verdediging tegen de bevolkingsdruk vanuit het oosten.

Het Duitse volk op weg naar een etnisch rijk

Het lot dringt
Trouw bepaalt
— Ludwig Finckh

Wij hebben niets anders voor ogen dan het Rijk,
Het Rijk van alle broeders in ons uitverkoren Rijk,
Dat God ons gaf. En geen enkele vreemdeling
Mag ook maar in het minst onze vrijheid verstoren.
— Hans Friedrich Blunck

De geschiedenis van een volk wordt grotendeels bepaald door zijn aard. Ook de ruimte waarin het zich vestigt, de bodem waarop het bouwt, is belangrijk. Hoe meer een volk zich bewust is van zijn eenheid, des te sterker kan het zijn etnische eigenschappen uitdrukken en ontwikkelen, en des te meer kan het soeverein zijn eigen weg bepalen. De wil van een volk bepaalt zijn geschiedenis.

Omdat het Engelse volk op een eiland leefde, was het voor hen gemakkelijker om een verenigde staat op te bouwen. Een sterke staatswil bracht alle krachten samen en bepaalde de loop van de Engelse geschiedenis. Door eeuwen van wereldverovering werden de dappere Europeanen naar verre landen getrokken, waarbij elke Engelse emigrant kon rekenen op de bescherming en hulp van een machtig vaderland. Waar ter wereld een Engelsman zich ook vestigde, hij stichtte een cel van zijn moederland. Zo ontstond het Britse Rijk, gebaseerd op de onderwerping van vreemde volkeren, maar het is geen etnische eenheid. Het feit dat Engeland tot nu toe het etnische gevaar (de joodse kwestie!) negeerde, is een van de redenen voor zijn huidige verval.

Het pad van het Duitse volk naar staatsvorming en volkswil was hobbeliger en langer. Na de grote volksverhuizingen waren de Duitse stammen verspreid over heel Europa, gescheiden door ondoordringbare beboste bergen, zonder natuurlijke verdediging tegen naburige volkeren. Leiders van de adel stichtten een sterk Duits koninkrijk, maar slaagden er niet volledig in om alle Duitse stammen samen te brengen. Meer dan duizend jaar waren het Duitse volk en het rijk leidend in Europa. De invloed van de Duitse keizer reikte ver voorbij het Duitse grondgebied, en belangrijke beslissingen voor Europa werden in Duitsland genomen. Maar het verlangen van de Duitse keizers om het oude Romeinse Rijk met behulp van Duitse ridders te herstellen, bracht grote schade toe aan het Duitse land en volk. Om macht te winnen in Italië, gaf de adel haar belangrijkste rechten op. Duitsland verloor zijn leidende rol in Europa; de individuele staten gebruikten hun kracht enkel voor hun eigen belangen, en niet voor het grotere Duitse geheel. De geschiedenis van het Eerste Rijk werd geleid door staats-, niet door etnische principes. Alle bewegingen in Europa waren gericht op Duitsland, werden uitgevochten op Duitse bodem, en dat ten koste van Duitsland.

Zo werden zuivere Germaanse gebieden afgescheiden van het rijksverband (zoals Nederland, Duits-Zwitserland, Luxemburg en Liechtenstein) en gingen verloren voor het Duitse volk. Vele Duitsers emigreerden in groepen en vestigden zich in vreemde landen (zoals in Zevenburgen en Roemenië, aan de Wolga en de Zwarte Zee, in Banat en de Baltische staten). Ze behielden hun etniciteit, ondanks hun

vreemde omgeving, zonder de hulp of waardering van Duitsers in het moederland. Nog eens miljoenen Duitsers emigreerden naar alle delen van de wereld, hielpen bij de oprichting van staten (zoals de Verenigde Staten van Noord-Amerika) en gaven hun Duitse bloed en geest aan vreemde staten, waaraan ze hun etnische lichaam hadden toegevoegd. Ze misten echter de ruggengraat van een sterk Duits thuisland.

De Führer verklaarde dat het Duitse volk drie duidelijke vruchten had gered met betrekking tot de buitenlandse en politieke gebeurtenissen van de ineenstorting van het Eerste Rijk (Mein Kampf, p. 733):

1. de kolonisatie van Oostenrijk;
2. het veiligstellen en bevolken van het gebied ten oosten van de Elbe;
3. de Hohenzollern-organisatie van de Brandenburg-Pruisische staat als het model en het kristallisatiepunt van een nieuw rijk.

Dit nieuwe rijk, opgebouwd door Bismarck vanuit Pruisen, had echter — vanuit etnisch oogpunt — een ernstige zwakte. Het verdeelde het Duitse nationale lichaam. De Duitsers in de Oostenrijkse gebieden bleven buiten het rijk; onder de Habsburgse troon zaten ze gevangen in een mengelmoes van volkeren. Scherpe wrijvingen tussen deze groepen waren onvermijdelijk. Hieruit ontstond de vonk (Sarajevo!) die de wereldoorlog ontketende.

De wereldoorlog toonde op unieke wijze het heldendom van de Duitsers, wat de hele wereld met bewondering vervulde. Het toonde echter ook de grootste zwakte van het Duitse volk, namelijk dat het niet verenigd was in een groot etnisch rijk. Zo’n staat van alle Duitsers zou onoverwinnelijk zijn geweest tegen alle wereldmachten.

De “vrede” van Versailles liet de vernietigende haat van de vijand tegen het Duitse volk zien. Miljoenen Duitsers werden van Duitse autoriteit beroofd: in Elzas-Lotharingen, Eupen-Malmedy, Noord-Sleeswijk, Danzig, het Memelgebied, Pommeren-West-Pruisen, Oost-Opper-Silezië en Hultschin.

Het Habsburgse rijk werd ontmanteld. De kern werd Duits-Oostenrijk, waarvan de inwoners aansluiting bij het Duitse Rijk eisten. Maar haat tegen de Duitsers was leidend in Versailles, en zo’n unie werd verboden. Er werd geprobeerd het Germaanse bewustzijn van de Oostenrijkers te verzwakken. Na 1933 probeerden anti-Duitse krachten een anti-etnische regering in Oostenrijk te versterken. Ze wilden van het land een bolwerk tegen het nationaalsocialisme maken, dat zij terecht zagen als een krachtige uitdrukking van etnisch, Groot-Duits denken. Duitsers leden onder nood, gevangenschap en dood totdat de Führer de Duitse Ostmark terugbracht naar het Rijk.

Toen Adolf Hitler op 12 maart 1938 zijn reis naar Braunau begon, omringd door gejuich, viel de onnatuurlijke grens voor hem die naar huis terugkeerde. Toen de Führer Wenen binnentrok, werd de droom van duizend jaar werkelijkheid: het Duitse etnische rijk was gesticht. Deze wereldhistorische gebeurtenis werd niet met wapens en geweld gewonnen, maar groeide uit de diepten van het hart, door de wet van bloed.

Toch waren er nog 3,5 miljoen Duitsers gevangen in het Sudetenland in "Tsjecho-Slowakije", een kunstmatige multi-etnische staat die door het schandelijke Verdrag van Versailles werd gecreëerd. Het was bedoeld als een centrum van onrust en een verzamelplaats voor een aanval op Duitsland. De leiders van deze staat, betaald door de westerse mogendheden, hadden twintig jaar lang tevergeefs

geprobeerd het Duitse volk binnen hun grenzen uit te roeien. In oktober 1938 beloonde de Führer de Sudetenduitsers voor hun bloedtrouw door hun oude Germaanse land terug te geven aan het Rijk.

Met de kracht van het Groot-Duitse Rijk trokken de westerse mogendheden zich morrend terug, terwijl de Sudetenduitsers terugkeerden, en lieten ze de rest van Tsjecho-Slowakije aan zijn lot over. De reststaat stortte in, Slowakije verklaarde zich onafhankelijk, en redelijke Tsjechen plaatsten hun grondgebied en volk onder Duitse bescherming. Zo begon op 16 maart 1939 het Protectoraat Bohemen en Moravië.

In het licht van deze successen van het Groot-Duitse denken toonde Engeland steeds meer zijn ware gezicht. Het vond nog één staat die op Engeland vertrouwde en daarna instortte: Polen.

Aangespoord door Engeland weigerde een verblind Polen elke redelijke en rechtvaardige oplossing van de Danzig-kwestie. Het verwierp de gematigde voorstellen van de Führer en pleegde onvoorstelbare wreedheden op weerloze etnische Duitsers. Het stuurde Poolse troepen het grondgebied van het Duitse Rijk binnen. Op 1 september 1939 gaf de Führer het bevel aan de Duitse troepen om Polen binnen te trekken. Achttien dagen later was er geen Poolse staat meer. Het Duitse leger had een overwinning behaald die uniek is in de geschiedenis. Ze hadden voor het Rijk de Duitsers in Danzig, Pommeren, West-Pruisen en Opper-Silezië teruggewonnen, evenals een controlegebied dat zich uitstrekte tot aan de rivier de Bug. (Het puur Duitse Memelgebied was al door vreedzame onderhandelingen met Litouwen in het Rijk opgenomen).

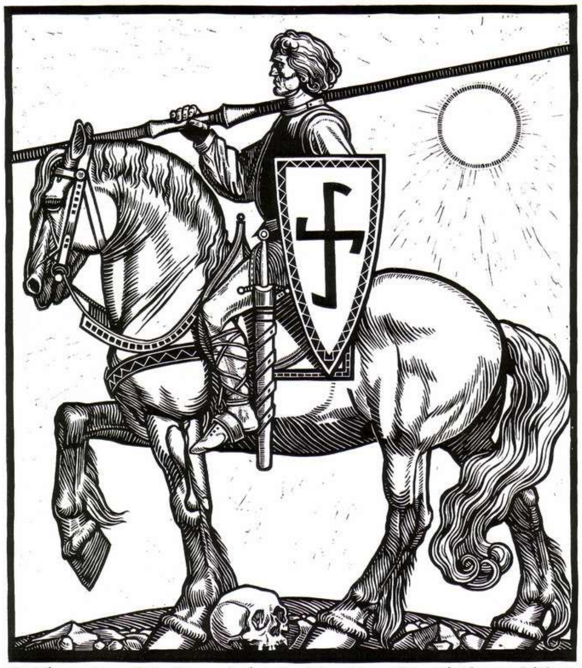

Sieg oder Unsieg ruht in Gottes Hand / Der Ehre sind wir selber Herr und König!

De nieuwe ordening van Europa en de wereld

Verblind door haat tegen etnisch Groot-Duitsland verklaarde Engeland op 2 september 1939 de oorlog, en Frankrijk volgde gehoorzaam. Rusland daarentegen, dat net als in 1914 niet bereid was zijn bloed te vergieten voor de positie van Engeland in de wereld, sloot een akkoord met het Rijk. Hierdoor namen de twee grootste volkeren van Europa samen de nieuwe ordening van Oost-Europa op zich, waarbij de invloed van Engeland in een gebied waar het niets te zoeken had, werd uitgesloten.

Na de overwinning in de campagne in Polen, die de etnische veiligheid in het Oosten verzekerde, deed de Führer — die zinloos bloedvergieten tussen naties haat — een vredesvoorstel aan de westerse mogendheden. De leiders van Engeland bleven daarvoor doof. Ze hoopten dat ze, zoals eerder, met hun geld het bloed van andere volkeren konden kopen; ze wilden economische middelen gebruiken om neutrale naties in hun dienst te dwingen en een ring van honger en wapens rondom Duitsland te bouwen.

Deze keer mislukte dat oude Britse recept echter. Rusland hield zich aan de afspraken met Duitsland, en in Italië wees Mussolini met minachting alle soortgelijke Britse pogingen af om hem van de as-vriendschap te scheiden die door de jaren heen haar waarde had bewezen. Dit maakte een einde aan de poging om Duitsland via een blokkade uit te hongeren. Omdat de hongeroorlog mislukte, werd een oorlog van grondstoffen en wapens geprobeerd. Er waren drie punten in Europa waar dat mogelijk was:

1. Onrust veroorzaken op de Balkan en de Roemeense olievelden blokkeren;
2. Scandinavië bezetten voor zijn Zweedse ijzererts;
3. Via België en Nederland optrekken om militair door te breken in Noordwest-Duitsland.

Latere historici zullen de briljante tegenzetten van Adolf Hitler tegen deze drie gevaren bespreken. Ze zullen hierin opmerkelijk bewijs vinden van zijn wijze staatsmanschap en zijn briljante grootsheid als leider, evenals van het onsterfelijke heldendom van Duitse soldaten te land, ter zee en in de lucht. De volgende data, hoe bescheiden ze ook lijken, verbergen enorme gebeurtenissen.

Op 9 april 1940 trokken Duitse troepen Denemarken binnen om het te beschermen en landden ze in Noorwegen. Ze vochten tegen de Engelsen, Fransen en Noren en beëindigden hun succesvolle campagne op 10 juni met de volledige beveiliging van de hele oostkust van de Noordzee.

Op 10 mei 1940 vielen de Duitsers Nederland, België en Luxemburg binnen. In Vlaanderen en Noord-Frankrijk vernietigden ze de Franse en Britse strijdkrachten en op 5 juni hadden ze de hele Belgische en Franse kustlijn tot aan de monding van de Somme veroverd. Op diezelfde dag begon de Duitse rechterflank de beslissende slag tegen Frankrijk. De Weygand-linie werd overwonnen, de Maginotlinie doorbroken. Op 21 juni was Frankrijk verslagen, en de Führer maakte een einde aan de schande van 1918 in het bos van Compiègne. De hele noordwestkust van Europa, tot aan de Spaanse grens, is nu veilig tegen Engeland.

Op 10 juni 1940 trad Italië toe tot de oorlog, het voerde de laatste gevechten tegen Frankrijk en streed met al zijn militaire krachten tegen de Britse macht in de Middellandse Zee en Noord-Afrika. De samenwerking tussen de asmogendheden slaagde erin het probleemgebied de Balkan op vreedzame

wijze te elimineren, midden in de oorlog (Duits-Italiaanse arbitrage in Wenen op 30 augustus 1940). Deze nieuwe orde maakte een einde aan de onrechtvaardigheden die Hongarije en Bulgarije na de wereldoorlog waren aangedaan en bracht Roemenië bij de as.

Deze gebeurtenissen dreven Engeland zowel diplomatiek als militair (Noorwegen, Duinkerken!) uit Europa. De vredelievende ordeningswens van vooruitstrevende volkeren had de fakkel van de oorlog gedoofd. Nu werd Engeland bestempeld als de vijand van Europa. Opnieuw deed de Führer een beroep op de rede (in de Rijksdagzitting van 19 juli 1940), maar de enige reacties van de andere kant waren beledigingen en bedreigingen. Zo werd duidelijk dat de oorlog niet zou eindigen zonder de vernietiging van Engeland en het Britse Rijk.

De Duitse regering en Italië verklaarden een totale blokkade tegen Engeland (17 en 20 augustus 1940), en op 7 september begonnen Duitse troepen met hun wraak voor de Engelse bombardementen op de Duitse burgerbevolking door grootschalige bombardementen op Engeland. De leiders van Engeland zagen Noord-Amerika als hun laatste toevlucht. Ze gaven delen van hun wereldrijk op als bases. Maar het akkoord tussen de Duitse regering, Italië en Japan (27 september 1940), later in november aangevuld met Hongarije, Roemenië en Slowakije, maakte duidelijk aan de wereld dat het einde van de oorlog niet alleen een nieuwe orde voor Europa zou betekenen, maar ook een nieuwe en rechtvaardige herordening van de hele wereld.

Bloed verbindt bloed

Een volk is geen tijd, een volk is geen ruimte,
Een volk is geen dag, een volk is geen droom.
Een volk is een liefde die binnenin stroomt
Een heilige stroom waarvan wij deel uitmaken.
— Lex Schloss

Door altijd zal de leiding van het Duitse Rijk geëerd worden voor het feit dat het in elke beslissing van deze oorlog vasthield aan een etnisch perspectief. Duitsers in Eupen-Malmedy, Luxemburg, Elzas en Lotharingen maken nu voor altijd deel uit van het Duitse volk. De nieuw verworven gebieden in het Oosten dienen niet de imperialistische doelen van expansie en uitbuiting, zoals bijvoorbeeld Engeland dat deed in zijn rijk, maar veeleer de etnische veiligheid van het Duitse leefgebied. Tegen de herfst van 1940 waren meer dan 200.000 kolonisten uit de Baltische landen, uit Galicië en Wolynië naar het nieuwe Warthegau verhuisd, waar zij zich aansloten bij de inheemse etnische Duitsers in constructieve arbeid. In overeenstemming met grensafspraken tussen Rusland, Roemenië en Bulgarije, zullen nog eens 190.000 etnische Duitsers uit Bessarabië, Boekovina en Dobrudsja worden hervestigd en terugkeren naar het Rijk. Waar dergelijke hervestiging niet mogelijk is, zullen afspraken worden gemaakt met de betreffende staten (Hongarije, Roemenië), zodat de overgebleven Duitsers niet als minderheid zullen worden behandeld, maar als een volledig gelijkwaardige groep. De Duitsers ten zuiden van de Brennerpas in Zuid-Tirol hadden al een nieuw thuis gevonden in het Rijk.

De etnische doelen van het nationaalsocialisme, gevoed door kennis van ras en natuur, hebben een Groot-Duits Rijk van 85 miljoen Duitsers gevestigd. Gemeenschappelijk bloed heeft een gemeenschappelijke wil gebouwd die de wapens heeft gesmeed die het onoverwinnelijk maken onder het leiderschap van Adolf Hitler. De dag van Engeland is voorbij, de dag van Duitsland begint te dagen!

Voorwaarts

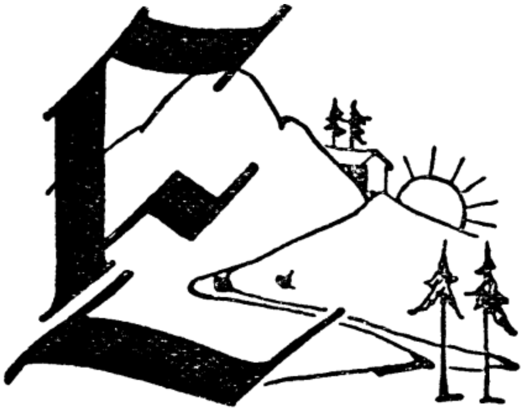

Een generatie met al deze voordelen draagt een enorme verantwoordelijkheid. Veel van de problemen die moeten worden opgelost, zijn al lange tijd voelbaar, sommigen zelfs al eeuwen. Er werden gedeeltelijke oplossingen geprobeerd, die deze problemen steeds verzwakten. Nieuwe taken dreven oude naar de achtergrond.

De tekortkomingen van het verleden hadden uiteindelijk hun beslissende oorzaak in het feit dat men het steunpunt niet vond dat in staat was het geheel te bewegen: de wetten van genetica en ras.

Maar nu straalt er duidelijkheid in alle richtingen. Wee de generatie die duidelijkheid krijgt, maar deze niet gebruikt! Er zijn slechts twee paden: naar bevrijdende hoogten, of naar verval.

Wij kiezen het eerste pad, hoewel we weten dat het offers en uitdagingen met zich meebrengt, hoewel we weten dat het moeilijk is en meer dan één of twee of drie generaties zal vergen.

Ernst Moritz Arndt was een van de Duitsers die de grootsheid van de Duitse missie aanvoelde. Laten we hem en zijn profetische woorden volgen:

"*Dans, millennium, jouw dans,*
Reik, geest, naar de hoogste vreugde,
Vernietig de zandloper van de tijd
En reik naar en begrijp de eeuwigheid!"

Ahnentafel

für

8 Urgroßvater	9 Urgroßmutter	10 Urgroßvater	11 Urgroßmutter
Familienname	Geburtsname	Familienname	Geburtsname
Vornamen	Vornamen	Vornamen	Vornamen
Beruf	Beruf	Beruf	Beruf
* Ort	* Ort	* Ort	* Ort
Tag	Tag	Tag	Tag
† Ort	† Ort	† Ort	† Ort
Tag	Tag	Tag	Tag
Bek.	Bek.	Bek.	Bek.
⚭ Ort	Tag	⚭ Ort	Tag

4 Großvater	5 Großmutter
Familienname	Geburtsname
Vornamen	Vornamen
Beruf	Beruf
* Ort Tag	* Ort Tag
† Ort Tag	† Ort Tag
Bek. ⚭ Ort	Tag Bek.

2 Vater

Familienname Vornamen

Beruf

* Ort Tag † Ort Tag

Bek.

⚭ Ort

1

Familienname Vornamen

Geschwister

12 Urgroßvater	13 Urgroßmutter	14 Urgroßvater	15 Urgroßmutter
Familienname	Geburtsname	Familienname	Geburtsname
Vornamen	Vornamen	Vornamen	Vornamen
Beruf	Beruf	Beruf	Beruf
* Ort	* Ort	* Ort	* Ort
Tag	Tag	Tag	Tag
† Ort	† Ort	† Ort	† Ort
Tag	Tag	Tag	Tag
Bek.	Bek.	Bek.	Bek.
⚭ Ort	Tag	⚭ Ort	Tag

6 **Großvater**

Familienname ......

Vornamen ......

Beruf ......

* Ort ...... Tag ......

† Ort ...... Tag ......

Bek. ......

7 **Großmutter**

Geburtsname ......

Vornamen ......

Beruf ......

* Ort ...... Tag ......

† Ort ...... Tag ......

⚭ Ort ...... Tag ...... Bek. ......

3 **Mutter**

Geburtsname ...... Vornamen ......

Beruf ......

* Ort ...... Tag ...... † Ort ...... Tag ......

Bek. ......

Tag ......

* Ort ...... Tag ...... Bekenntnis ......